

ΜΑΚΡΥΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ

Πρέπει κανείς πότε-πότε ν' αφήνη τούς ανθρώπους και νὰ περνᾷ μιὰ ὥρα μέσα σὲ μιὰ ζούγκλα, νὰ ποῦμε. Γιατί, τέλος πάντων, κάτι τέτοιο εἶναι και ἕνας Ζωολογικὸς Κήπος. Στὸ Παρίσι ὅμως τὰ θηρία ἔχουν καλλίτερη διαμονή. Ζοῦν μέσα στὸ δάσος τοῦ Βενσέν. Δένδρα ὀλοπράσινα, ἄνθη, λίμνες, ἀέρας ὑγιεινὸς και ἄφθονη και ἐκλεκτὴ τροφή. Τί ἄλλο ἤμπορεῖ νὰ ἐπιθυμήσῃ μιὰ ἄρκτος τῆς Ἀσίας ἢ μιὰ τίγρις τῆς Ἀφρικῆς; Ἕνας Ἕλλην ποιητῆς ἐζητοῦσε μόνον «μίαν καλύβην και τὴν Γαλάτειαν» γιὰ νὰ γίνῃ εὐτυχής. Ἐδῶ ὁ βρυχώμενος λέων και ὀλόκληρον διαμέρισμα ἔχει και Γαλάτειες ὅσες θέλει, διότι δὲν λείπουν οἱ ἄβρῆς και κομπῆς λέαινες. Μὲ ἄλλους λόγους τὰ θηρία τοῦ Βενσέν ζοῦν ἐν πάσῃ ἀνέσει. Και δὲν ἔχουν λόγους — πραγματικῶς δὲν ἔχουν — νὰ ἐκφράσουν τὴν εὐγνωμοσύνη τους. Ἄν ὅμως εἶχαν λόγον, ἂν εἶχαν ἀνθρωπίνην φωνήν, εἶναι ζήτημα ἂν θὰ εἶχαν και τὸ αἶσθημα τῆς εὐγνωμοσύνης. Αὐτὰ τὰ δύο πράγματα σπανίως συναντιῶνται.

Ἢταν μείνη κανεὶς μιὰ ὥρα μεταξὺ τῶν θηρίων, ὅπως ἔμεινα ἐγώ, διδάσκεται πολλά. Ἐν πρώτοις κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ δὲν συνέβη καμμία κλοπή... Καμμία τίγρις — και ζοῦν πέντε μαζί σὲ ἕνα κλουβί — δὲν καηγόρησε τίς συντρόφους της, οὔτε ἐγύρισε νὰ κυττάξῃ τί συμβαίνει στὸ γειτονικὸ κλουβί, ὅπου διαμένει ἕνα ζευγάρι λεοπαρδάλεων. Ἐπίσης ἐπάνω σ' ἕνα τεχνητὸ βουναλάκι μὲ πολλὰ σπηλιές, ὅπου ζῆ ὀλόκληρος πληθυσμὸς ἀπὸ πιθήκους, ἐπικρατεῖ ἀπόλυτος γαλήνη και ὁμαλότης. Δὲν ὑπάρχουν κόμματα, οὔτε συμβαίνουν κινήματα. Οἱ ἄνθρωποι μόνον πιθηκίζουν, οἱ πίθηκοι δὲν ἀνθρωπίζου. Οἱ φάκιες χαίρονται τὸ νερό, ὅπου βουτοῦν διαρκῶς, κολυμποῦν. Δὲν γίνονται ὅμως μπαλν-μιξτ, δι' ἔλλειψιν ἀρρένων. Στὸ διαμέρισμα ποὺ ὑπάρχουν γκαμηλῆς εἶναι ἕνα ἀνδρόγυνο, τὸ ὁποῖον, κατὰ τὴν πληροφορίαν ποὺ δίνει μιὰ ἐπιγραφή, ἔφερε πρὸ μη-

νῶν εἰς φῶς μιὰ μικρὴ γκαμηλίτσα, πὸν τώρα μόλις βαδίζει. Τὸ ἀνδρόγυνο ζῆ ἐν ἀρμονίᾳ. Ὁ σύζυγος ἔχει δύο καμποῦρες καὶ ἡ σύζυγος ἄλλες δύο, τὸ ὅλον καμποῦρες τέσσερες, ἀλλ' οὔτε ἡ σύζυγος οὔτε ὁ σύζυγος ἐσκέφθησαν ποτὲ νὰ τὰ φορτώσῃ ὁ ἕνας στὴν καμποῦρα τοῦ ἄλλου... Γι' αὐτὸ δὲν ὑπάρχει φόβος διαζυγίου. Οἱ ἱποπόταμοι εἶναι τὰ πιὸ ἠλίθια ζῶα. Ἐν τούτοις, καὶ αὐτὸ μοῦ τὸ ἐβεβαίωσε ἐνόρκως ὁ φύλαξ τοῦ Κήπου, οὐδέποτε ἔγραψαν στίχους ἢ ἐρωτικὰς ἐπιστολάς. Ἔχουν μίαν τεραστίαν κεφαλὴν, ὀλόκληρο ἀγκωνάρι, τὴν ὁποίαν, ἂν εἶχε ἄνθρωπος, θὰ ἐνόμιζε ὅτι εἶναι σοφός.

Μέσα λοιπὸν σ' αὐτὴ τῇ ζούγκλα ὑπάρχει τόση ἠθικὴ καὶ τόση τιμιότης, πὸν ἀπορεῖ κανεὶς. Οἱ ἀρκοῦδες, πὸν εἶναι οἱ πιὸ χαριτωμένες.. ἀσχημίες, ὅταν βλέπουν τοὺς ἐπισκέπτες, σηκώνονται ὀρθιες καὶ μὲ τὰ δυὸ μπροστινά τους ποδαράκια ζητοῦν νὰ τοὺς ρίξουν κανένα κομματάκι ψωμί. Ποτὲ δὲν ἐσκέφθησαν νὰ τὸ ἀρπάξουν. Ἔ! λοιπὸν, οἱ μόνοι τοιμπολόγοι καὶ οἱ μόνοι παράσιτοι μέσα στὸν Κήπο τοῦ Βενσὲν εἶναι τὰ πουλιὰ τῶν πόλεων, οἱ σπουργίτες. Κατὰ χιλιάδες ἐπιπίπτουν στὸ διαμέρισμα πὸν εἶναι τὰ πουλιὰ καὶ κλέβουν τὴν ξένη τροφή. Γι' αὐτὸ εἶναι ὅλοι καλοθρεμμένοι. Μόνον ἐδῶ στὸ Παρίσι βλέπει κανεὶς σπουργίτες κοιλοράδες. Ἡ κομπὴ σιλουέττα, πὸν ἴσως νὰ ὀφείλεται καὶ στὴν κακοπέρασι τοῦ Ἀθηναίου σπουργίτη σπανίως ἐμφανίζεται. Ὁ σπουργίτης ζῆ ἐδῶ σὰν ἕνας εἰσοδηματίας. Ἐν πρώτοις ὑπάρχουν τὰ ἀπέραντα ρεστωρὰν τῶν δασῶν καὶ τῶν πυκνῶν δενδροστοιχιῶν, ἔπειτα τοῦ προσφέρεται καὶ τροφὴ δωρεὰν μέσα σὲ καλάθια σὲ ὅλους τοὺς κήπους. Ἔ! θρὲ κακομοίρη, καὶ νὰ ἦσουν ἀλλοῦ, λάστιχο πὸν θᾶτρωγες!...

Ἀλλὰ εἶναι καὶ ἀχάριστος. Γιατί, ἐνῶ ἔχει νὰ περάσῃ, ἐννοεῖ νὰ ἀρπάξῃ καὶ ἀπὸ τὴν τροφήν τῶν ἄλλων πουλιῶν. Καὶ εἶναι ἡ μόνη ἀξιοκατάκριτη πράξις αὐτῆ πὸν εἶδα μέσα στὸν ἠθικὸ κόσμον τῶν θηρίων καὶ τῶν πτερωτῶν...